

מסמך 172

מסמך 172

עולים לירושלים

ישוע והשליחים הגיעו לבית עניא מעט לאחר השעה ארבע אחר הצהריים של יום שישי, ה-31 במרץ, שנת 30. אלעזר, אחיותיו וחבריהם ציפו להם; ומכיוון שמאז תחייתו של אלעזר מן המתים הגיעו מדי יום אנשים רבים בכדי לשאול את אלעזר על הדבר, נודע לישוע כי הוחלט להלין אותם בביתו של מאמין אחר, שכן בשם שמעון, אשר עמד בראש הכפר הקטן מאז מות אביו של אלעזר.

באותו ערב קיבל ישוע מבקרים רבים, ותושביהם הפשוטים של בית עניא ובית פגי עשו כמיטב יכולתם לגרום לו להרגיש רצוי ובנוח. אף-על-פי שרבים סברו כי ישוע מתעתד לעלות לירושלים תוך שהוא ממרה את גזר דין המוות אשר גזרה עליו הסנהדרין, וכי הוא מתכוון להכריז על עצמו כמלך היהודים, המשפחה בבית עניא – אלעזר, מרתה ומרים – הבינה באופן מלא יותר כי המאסטר לא היה מלך מהסוג הזה; הייתה להם תחושה עמומה שזהו ככל הנראה ביקורו האחרון בירושלים ובבית עניא.

לכוהנים הראשיים נודע כי ישוע לן בבית עניא, ואולם הם סברו כי מוטב שלא לעצרו בקרב חבריו; הם החליטו להמתין עד לבואו לירושלים. ישוע ידע על כל אלה, אך הוא שמר על שקט מלכותי; חבריו מעולם לא ראו אותו יותר אסוף ולבבי; ואפילו השליחים נדהמו מכך שהוא כמעט לא הוטרד מן העובדה שהסנהדרין ציוותה על כל יהודי למסור אותו לידיה. כאשר המאסטר ישן באותו לילה, שמרו עליו השליחים זוגות-זוגות, רבים מהם חגורי חרבות למותניהם. מוקדם למחרת, העירו אותם מאות עולי רגל אשר הגיעו מירושלים – אף שהיה זה יום שבת – בכדי לפגוש את ישוע ואת אלעזר, אשר אותו החייה מן המתים.

1. שבת בבית עניא

עולי הרגל אשר מחוץ לארץ יהודה, וכן הרשויות היהודיות, שאלו את עצמם כולם: "מה אתם חושבים שישוע יעשה? האם הוא יעלה אל החג?" לפיכך, הציבור שמח כאשר נודע שישוע הגיע לבית עניא, אך הכוהנים הראשיים והפרושים היו מעט נבוכים. הם שמחו כי הוא מצוי באזור שיפוטם, אך גם מעט חששו מתעמתו; הם זכרו כי בביקורו הקודם בבית עניא קם וחזר אלעזר מן המתים, ואלעזר החל להוות בעיה גדולה עבור אויביו של ישוע.

שישה ימים לפני הפסח, במוצאי השבת, חגגו כולם בבית עניא ובבית פגי את הגעתו של ישוע; כך, בביתו של שמעון נערכה סעודת משתה ציבורית גדולה. אורחי הכבוד של הארוחה היו ישוע ואלעזר; הסעודה נערכה תוך קריאת תיגר על הסנהדרין. מרתה ניהלה את הגשת המזון; אחותה מרים ניצבה בקרב הנשים בקהל, שכן על-פי המנהג היהודי אישה לא יכולה הייתה להשתתף בסעודה ציבורית. אומנם סוכני הסנהדרין נכחו במקום, אך הם חששו לעצור את ישוע בקרב חבריו.

ישוע שוחח עם שמעון על אודות יהושע הקדום – אשר על שמו הוא נקרא – וסיפר כיצד עלו יהושע ועם ישראל לירושלים דרך יריחו. בשעה שהוא סיפר על האגדה על נפילת חומות יריחו, אמר ישוע: "אין אני מוטרד מחומות אבן וסלע; אך אני אטיף לאהבת האב לכל בני האדם, ואגרום לחומות הדעה הקדומה, ההתחסדות והשנאה ליפול תחתיהן."

המשתה התנהל בשמחה ובאופן נורמאלי, למעט העובדה שכל השליחים היו רציניים שלא כהרגלם. ישוע היה שמח במידה יוצאת-דופן והוא שיחק עם הילדים עד לזמן ההגעה לשולחן.

לא אירע כל דבר יוצא-דופן עד לסמוך לסיום הארוחה. או אז, יצאה מרים, אחות אלעזר, מתוך קבוצת הנשים אשר התבוננו במשתה, ניגשה אל המקום שבו הסב ישוע כאורח הכבוד ופתחה צנצנת עשויה בהט ובה משחה יקרת ערך ונדירה; ולאחר שמשחה את ראש המאסטר, החלה למשוח את רגליו, שאותן ניקתה בשערות ראשה. כל הבית נמלא בריח המשחה, וכל הנוכחים נדהמו מהמעשה של מרים. אלעזר לא אמר דבר, אך כאשר כמה מן הנוכחים החלו למלמל ולהתרעם על כך שנעשה שימוש במשחה כה יקרה, ניגש יהודה איש-קריות אל מקום מושבו של אנדראס, ואמר את זאת: "מדוע לא נמכרה המשחה הזו וניתנה תמורתה כצדקה להאכיל את העניים? עליך לדבר עם המאסטר בכדי שיוקיע בזבוז שכזה."

ישוע ידע על מה שהם חשבו ושמע את אשר נאמר. הוא הניח את ידו על ראשה של מרים, אשר כרעה ברך לצדו, ואמר, כשהבעת פניו משרה נועם: "עזבו אותה במנוחה, כל אחד מכם. מדוע זה תציקו לה על שעשתה את הטוב אשר ציווה אותה לבה. לאלה הממלמלים כי היה ראוי למכור את המשחה ולהעניק את תמורתה כצדקה לעניים, אומר כי העניים תמיד יהיו עמכם, כך שתוכלו לסעוד אותם כראות עיניכם; אבל אני לא אהיה תמיד עמכם; שכן בקרוב אשוב אל אבי. האישה הזאת שמרה את המשחה זה מכבר בכדי למשוח את גופתי בעת קבורתה, וכעת נמלכה בדעתה, ומתוך ציפייה למותי, משחה אותי. אין למנוע ממנה את הסיפוק שבכך. בעשותה כן, מרים הוכיחה מחדש את כולכם, שכן בפעולה הזאת היא הפגינה אמונה בדברים אשר אמרתי על מותי ועל הרקעתי אל אבי שבשמיים. אין להוכיח את מרים על אשר עשתה הלילה; להיפך, הנני מכריז באוזניכם כי בעידנים אשר יבואו, כל אימת שתסופר בשורה זו ברחבי העולם, יסופר זיכרון המעשה שלה לזכרה."

בשל הגערה הזו, אשר יהודה איש-קריות לקח באופן אישי, הוא החליט באופן סופי להיגמל ולנקום על רגשותיו הפגועים. פעמים רבות הוא חשב על כך שלא במודע, אך כעת העז לחשוב מחשבות כה מרושעות באופן מודע לגמרי. ורבים אחרים עודדו אותו בכך, שכן עלות המשחה הייתה שוות-ערך לשכר עבודה של אדם במשך שנה שלמה – מספיק על-מנת להאכיל בלחם חמשת אלפים איש. אך מרים אהבה את ישוע; ומכיוון שהאמינה למילותיו כי הוא חייב למות, שינתה את דעתה והחליטה להקדיש למאסטר את המשחה הזו – שבה התכוונה למשוח את גופתו לאחר מותו – עוד בחייו. ואם כך החליטה, אין למנוע ממנה להעניק לו את המתנה הזו.

הן אלעזר והן מרתה ידעו כי מרים חסכה את הכסף בכדי לקנות את משחת הנרד הזו. והם הסכימו בשמחה לכך שתגשים את משאת לבה, זאת הואיל והם היו אמידים ויכלו בקלות להרשות לעצמם להציע מנחה שכזו.

כאשר שמעו הכוהנים הראשיים על אודות המשתה בבית עניא אשר נערך לכבודם של ישוע ואלעזר, הם קיימו התייעצות בינם לבין עצמם בשאלה מה יש לעשות באשר לאלעזר. הם החליטו שגם אלעזר הינו בן מוות. הם הסיקו נכונה כי יהיה זה חסר-תוחלת להמית את ישוע, אם יתירו לאלעזר – שאותו הקים לתחייה מן המתים – להמשיך ולחיות.

2. יום ראשון בבוקר עם השליחים

בבוקר יום ראשון הזה, בגן היפהפה של שמעון, קיבץ המאסטר את שנים-עשר השליחים שלו סביבו והעביר להם את ההנחיות המכילות האחרונות באשר לכניסה לירושלים. הוא אמר להם שככל הנראה הוא ילמד וינאם פעמים רבות בטרם ישוב אל האב, אך יעץ לשליחים עצמם שלא לפעול בציבור בזמן הפסח בירושלים. הוא הנחה אותם להישאר קרוב אליו, "להתבונן ולהתפלל". ישוע ידע כי רבים משליחיו ומהמלווים המידיים שלו חגרו בסתר חרבות למוותניהם, אך הוא כלל לא התייחס לעובדה הזו.

מסמך 172

ההנחיות אשר נתן באותו בוקר כללו סקירה קצרה של פעולותיהם, החל בהסמכה ליד כפר נחום ועד לאותו היום, עם כניסתם לירושלים. השליחים הקשיבו בדממה; איש לא שאל דבר.

מוקדם באותו בוקר הפקיד דוד זבדיה את התמורה ממכירת ציוד המחנה בפלה בידי יהודה זה, בתורו, הפקיד את החלק הארי של הכסף בידיו של שמעון, מארחם, וביקש ממנו לשמור עליו בבטחה ועבור מה שהם יידרשו לו בירושלים.

לאחר הפגישה עם השליחים, נועד ישוע עם אלעזר והנחה אותו להימנע מלהקריב את חייו כקורבן לנקמת הסנהדרין. ומתוך ציות להנחיה הזו של ישוע, אלעזר נס אל פילדלפיה כעבור ימים אחדים, כאשר שלחו פקידי הסנהדרין אנשים לעצור אותו.

כך או אחרת, כלל חסידיו של ישוע הרגישו את המשבר הממשמש ובא, אך נמנע מהם מלשער את מלוא כובד המשבר בשל השמחה והרוח העליזה יוצאות הדופן אשר הפגין המאסטר.

3. היציאה לירושלים

בית עניא הייתה מרוחקת כשלושה קילומטרים מן המקדש, והיה זה ביום ראשון, בשעה אחת- וחצי אחר הצהריים, כאשר ישוע היה מוכן לצאת לירושלים. הוא חש חיבה עמוקה לבית עניא ולתושביה הפשוטים. נצרת, כפר נחום וירושלים דחו אותו, אך בבית עניא קיבלו אותו, האמינו בו. והיה זה בכפר הקטן הזה – שבו כמעט כל גבר, אישה וילד היו מאמינים – שישוע בחר לבצע את המעשה המדהים ביותר בכל משימתו הארצית, את השבתו של אלעזר מן המתים. הוא לא הקים את אלעזר לתחייה על-מנת שהכפריים יאמינו, אלא דווקא משום שכבר האמינו.

במשך כל אותו בוקר חשב ישוע על כניסתו לירושלים. עד אז הוא תמיד ניסה לדכא את כל ההכרזות הפומביות על אודות היותו המשיח. ואולם כעת, המצב היה שונה. הוא התקרב אל סוף הקריירה שלו בגוף בשר ודם, הסנהדרין ציוותה על מותו, ולא ייגרם שום נזק מכך שיתיר לחסידיו לבטא את רגשותיהם בחופשיות, כפי שניחש שבועדי יקרה אם יבחר להיכנס באופן רשמי ופומבי אל העיר.

ישוע לא החליט להיכנס באופן פומבי לירושלים בכדי לבקש בפעם האחרונה את תמיכת הציבור, ואף לא בכדי לבקש לעצמו כוח. הוא אף לא עשה כן על-מנת לרצות את כמיהתם האנושית של חסידיו ושל שליחיו. ישוע לא השלה עצמו באשר לכל אלה, כמעשה החולם באספמיה; היטב הוא ידע מה תהא תוצאת ביקורו.

לאחר שהחליט להיכנס לירושלים באופן פומבי, ניצב המאסטר בפני בחירת האמצעי הראוי שבעזרתו יוציא את החלטתו זו אל הפועל. ישוע סרק את כלל האזכורים הרבים – מהם סותרים – של מה שכונה "הנבואות המשיחיות", אך נדמה היה כי רק אחת מהן הייתה ראויה למימוש. רבות מן הנבואות דיברו על מלך בן-דוד, גואל זמני רב-עוצמה ותוקפן אשר יגאל את כל עם ישראל מעול שלטון הגויים. ואולם, הייתה פסקה אחת אשר נקשרה למשיח, ואשר לעיתים צוטטה על-ידי אלה אשר ראו את משימת המשיח באור רוחני יותר; וזו יותר התאימה לאופן שבו ישוע תכנן להיכנס לירושלים. הפסוקים נמצאו בספר זכריה, וכך נאמר שם: "גילי מאד בת ציון, הריעי בת ירושלים. הנה מלכך יבוא לך, צדיק ונושע הוא. עני ורכב על חמור, ועל עיר בן-אתנות."

מלך לוחם תמיד נכנס בשערי העיר רכוב על סוס; מלך של משימת שלום ושל רעות תמיד מגיע רכוב על חמור. ישוע לא ייכנס לירושלים רכוב על סוס, אך הוא הסכים להיכנס בשעריה בשלום וברצון טוב כבן האדם הרכוב על עיר.

במשך זמן רב ניסה ישוע, באמצעות לימוד ישיר, לשכנע את שליחיו ואת תלמידיו כי מלכותו אינה מן העולם הזה, כי מלכות זאת הייתה רוחנית לגמרי; אך הדבר לא עלה בידו. כעת, משנכשל לעשות כן בלימוד שבמישרין, הוא התכוון לנסות לעשות את זאת באופן סמלי. וכך, ממש לאחר ארוחת צהרי היום, קרא אליו ישוע את פטרוס ואת יוחנן, הנחה אותם ללכת אל בית פגי, הכפר הקטן השכן, מעט מרוחק מן הדרך, מרחק קטן מבית עניא לכיוון צפון-מערב, ואז אמר: "לכו אל בית פגי, וכאשר תגיעו אל צומת הדרכים, תראו עיר בן-אתונות קשור שם. התירו את העיר והביאוהו עמכם לכאן. ואם מאן-דהוא ישאל אתכם לפשר הדבר, אמרו רק: 'המאסטר זקוק לו.'"

וכאשר הלכו שני השליחים אל בית פגי, כפי שהנחה אותם המאסטר, הם מצאו את העיר קשור לצד אמו ברחוב פתוח קרוב לבית בפינה. וכשפטרוס החל להתיר את העיר, יצא אליו בעליו ושאל לפשר הדבר, וכאשר פטרוס ענה לו כמצוות ישוע, אמר האיש: "אם המאסטר שלכם הוא ישוע הגלילי, תנו לו את העיר." וכך, הם שבו והעיר עמם.

עד אותה עת נקבצו כמה מאות עולי רגל סביב ישוע ושליחיו. מאז שעות הבוקר המאוחרות עצרו מבקרים אשר היו בדרכם אל חגיגות הפסח. ובינתיים, דוד זבדיה וכמה משליחיו לשעבר החליטו, על דעת עצמם, למהר לירושלים ולהפיץ שם את החדשות בקרב ההמון ועולי הרגל. הם הודיעו כי ישוע מנצרת מתכוון להיכנס ברוב כבוד והדר לעיר. וכך, כמה אלפים מן המבקרים הללו נהרו על-מנת לקבל את פניו של הנביא ועושה הנפלאות המפורסם, אשר היו שהאמינו כי הוא היה המשיח. ההמונים הללו, אשר הגיעו מירושלים, פגשו את ישוע ואת ההמון אשר עלה אל העיר ממש כאשר אלו ירדו מפסגת הר הזיתים והיו בדרכם אל העיר.

כאשר יצאה השיירה מבית עניא, אחזה התלהבות גדולה בהמון, בתלמידים, במאמינים ובעולי הרגל המבקרים, אשר רבים מהם הגיעו מן הגליל ומפראה. מעט לפני שהם יצאו לדרכם, הגיעו לשם שתיים-עשרה הנשים של סגל הנשים המקורי וכמה מבנות לווייתן, ואלה הצטרפו לתהלכות הייחודית הזו בדרכה השמחה אל העיר.

לפני שהתאומים לבית חלפי יצאו, הם הניחו את אדרותיהם על גב העיר והחזיקו בו בזמן שהמאסטר עלה על גבו. עם התקרב התהלכות אל פסגת הר הזיתים, השליכו ההמונים החוגגים את בגדיהם, וכן ענפי זית מן העצים הסמוכים, על הארץ ויצרו שטיח של כבוד לחמור הנושא על גבו את בן המלכות, את המשיח המובטח. עם התקרב ההמון הצוהל אל ירושלים, הם החלו לשיר, או יותר נכון לצעוק יחדיו, את מזמור תהילים, "הושע-נא לבן דוד; ברוך ה'בא בשם ה'הוה. הושע-נא במקומים. ברוכה מלכות השמים ה'באה."

עת המשיכו לנוע עד לפסגת הר הזיתים, היה ישוע שמח וצוהל. וכאשר נגלתה העיר ונראו צריחי המקדש, עצר המאסטר את התהלכות ודממה גדולה נפלה עליהם כאשר ראו אותו בוכה. הוא השפיל מבט אל ההמונים אשר עלו מן העיר לקבל את פניו, פני המאסטר, ואמר בקול רוטט מהתרגשות ומדמעות: "הו ירושלים, לו ידעת גם את, בעוד יומך הזה את דרך שלומך, ועתה נסתר מעיניך! את עתידה לדחות את בן השלום ולהפנות עורף לבשורת הגאולה. כי הנה ימים באים עליך וישפכו אויביך סוללה סביבך והקיפוך וצרו עליך מכל עברך. והרסו עד לארץ אותך ואת בניך בקרבך, ולא ישאירו בך אבן על אבן, עקב אשר לא ידעת את פקדנתך. את עתידה לדחות מתת אלוה, וכל בני האדם ידחו אותך."

כאשר סיים לומר את דבריו, הם החלו לרדת מפסגת הר הזיתים ומיד פגשו את ההמונים אשר עלו מירושלים וענפי תמר בידיהם, צועקים הושע-נא, שמחים ועליזים וטובי לבב. המאסטר כלל לא תכנן שההמונים הללו יעלו מירושלים לקבל את פניו; הייתה זו מלאכתם של אחרים. הוא מעולם לא תכנן מראש דברים דרמטיים.

בקרב ההמון אשר נהר לקבל את פני המאסטר, נמצאו גם רבים מקרב הפרושים ואויביו האחרים של ישוע. והם נבהלו עד מאוד מפרץ ההתלהבות הפתאומי והבלתי-צפוי אשר גילה הציבור, ופחדו לעצור אותו שמא המעשה יגרום להתקוממות גלויה של העם. הם מאוד חששו מתגובות ההמון והמוני המבקרים, אשר רבים מהם שמעו רבות על אודות ישוע, ואשר רבים מהם האמינו בו.

בהתקרבם אל ירושלים, ההמונים הפכו קולניים יותר בהפגנותיהם, במידה כזו שחלק מן הפרושים ניגשו אל ישוע ואמרו לו: "רבי, גער בתלמידך ובקש מהם לנהוג כראוי." ענה ישוע: "אך ראוי לילדים הללו לקבל את פני בן השלום, אשר דחו אותו הכוהנים הראשיים. אין מה לבקש מהם להפסיק, שכן אם אלה יחשבו האבנים תזעקנה."

הפרושים מיהרו לפני התהלכה ושבּו אל הסנהדרין, אשר הייתה מכונסת באותה עת למפגש במקדש. וכך הם דיווחו לעמיתיהם: "ראו, כל מה שעשינו היה ללא הועיל; הגלילי הזה מבלבל אותנו. ההמונים משוגעים עליו; אם לא נעצור את הבורים הללו, כל העולם עוד ילך אחריו."

לפרץ ההתלהבות השטחי והספונטני הזה של ההמונים לא נודעה חשיבות מעמיקה כלשהי. ואף כי קבלת הפנים הייתה שמחה וכנה, היא לא העידה על אמונה עמוקה אשר שכנה בליבותיהם של ההמונים החוגגים. אותם המונים ממש היו מוכנים לדחות במהירות את ישוע מאוחר יותר באותו השבוע, כאשר הסנהדרין ניצבה בעקשנות כנגדו, ולאחר שהתפכחו – משהבינו שישוע אינו מתכוון לכונן את המלכות בהתאם למה שיחלו לו זה מכבר.

ואולם, העיר כולה הייתה כמרקחה, כך שכולם שאלו, "מי האיש הזה?" וההמונים השיבו, "זהו הנביא מן הגליל, ישוע מנצרת."

4. הביקור בסביבות המקדש

בשעה שהתאומים לבית חלפי השיבו את החמור לבעליו, התנתקו ישוע ועשרת השליחים מעמיתיהם המידיים, והחלו להסתובב בסביבות המקדש ולהתבונן בהכנות לחג הפסח. מכיוון שהסנהדרין חששה מאוד מהעם, לא נעשה כל ניסיון להפריע לישוע, וזו הייתה אחת הסיבות, אחרי ככלות הכול, שבעטיה התיר ישוע להמונים לפרסם אותו. השליחים כלל לא הבינו כי זו הייתה השיטה האנושית היחידה שבה יכול היה ישוע להימנע ביעילות מלהיעצר מיד עם היכנסו לעיר. המאסטר ביקש לתת לתושביה של ירושלים, גבוהים כנמוכים, ולעשרות האלפים אשר באו לבקר בה לפסח, הזדמנות אחת אחרונה לשמוע את הבשורה ולהאמין בבן השלום, אם בכך יבחרו.

וכעת, משהחל הערב לרדת וההמונים התפזרו בבקשם לאכול, נותרו ישוע וחסידיו הקרובים לבדם. איזה יום מוזר היה זה! השליחים היו מהורהרים, אך נותרו ללא מילים. מעולם, בכל שנותיהם עם ישוע, הם לא חוו יום שכזה. לרגע הם עצרו ליד האוצר והתבוננו באנשים הבאים להרים את תרומתם; העשירים תרמו הרבה וכולם תרמו בהתאם לרכושם. לבסוף הגיעה אלמנה ענייה לבושה בלואים, והם ראו כיצד שלשלה לחצוצרה שתי פרוטות נחושת. ואז הסב ישוע את תשומת לב השליחים לאלמנה, ואמר: "שימו לב למה שראיתם. האלמנה הענייה הזאת נתנה יותר מכלם. כי כל אלה התנדבו לאלוהים מהעודף שלהם, והיא ממחסורה נתנה את כל אשר היה לה למחיה."

הערב נמשך והם המשיכו להסתובב בחצרות המקדש בדממה. לאחר שישוע חזה במראות האלה פעם נוספת ונזכר ברגשות אשר חווה בביקוריו הקודמים, גם המוקדמים שבהם, אמר: "הבה נלך אל בית עניא לנוח." ישוע, פטרוס ויוחנן הלכו אל ביתו של שמעון, בעוד שיתר השליחים התארחו אצל חבריהם בבית עניא ובית פגי.

5. הגישה של השליחים

בערבו של אותו יום ראשון, בשעה שהם שבו אל בית עניא, ישוע הלך לפני השליחים. מילה לא נאמרה עד אשר הם נפרדו לאחר שהגיעו אל ביתו של שמעון. מעולם לא חוותה שום קבוצה בת שנים-עשר בני-אדם רגשות כה שונים ובלתי-מוסברים, כפי שרחשו כעת בדעתם ובנשמותיהם של שגריריה אלה של המלכות. הגליליים החסונים הללו היו מבולבלים ונבוכים; לא היה להם מושג למה עליהם לצפות בשלב הבא; הם היו מופתעים מדי מכדי לפחד מאוד. לא היה להם מושג על תכניותיו של המאסטר ליום המחרת, והם לא שאלו כל שאלה. הם הלכו אל מקומות הלינה שלהם, אך איש מלבד התאומים לא ישן הרבה. ואולם, הם לא הותירו משמר חמוש השומר על ישוע בביתו של שמעון.

אנדראס היה מבולבל לחלוטין, נבוך עד מאוד. הוא היה השליח היחיד שלא עסק ברצינות במשמעות של פרץ הפרסום הציבורי. הוא היה עסוק מדי במחשבות על האחריות אשר נשא כראש סגל השליחים מכדי לחשוב ברצינות על משמעות ה"הושע-נא" אשר צעקו ההמונים בקולי קולות. אנדראס היה עסוק בהתבוננות באלו מעמיתיו אשר הוא חשש שהרגשות וההתרגשות יסחפו אותם, ובייחוד פטרוס, יעקב, יוחנן ושמעון הקנאי. במהלך כל אותו היום ובימים שלאחריו, כרסמו באנדראס ספקות כבדים, אך הוא מעולם לא ביטא את אלה באוזני עמיתיו השליחים. הוא הוטרד מיחסם של כמה מבין השנים-עשר, אשר הוא ידע כי נשאו כלי נשק על גופם; אך הוא כלל לא ידע שאחיו שלו, פטרוס, היה חמוש אף הוא. וכך, השיירה שנעה לעבר ירושלים הותירה אך רושם שטחי באופן יחסי על אנדראס; הוא היה עסוק מדי באחריות אשר נשא מתוקף תפקידו מכדי להיות מושפע יותר.

בתחילה, שמעון פטרוס כמעט ונסחף לגמרי על הגלים של ביטויי האהדה הפומביים הנלהבים; ואולם, עד לשובם לבית עניא באותו הערב, הוא כבר היה מפוקח למדי. פטרוס פשוט לא הצליח להבין מה המאסטר מתכוון לעשות. הוא התאכזב מרות כאשר ישוע לא רכב על גלי ההתלהבות והתמיכה הציבורית בכדי להכריז הכרזה כלשהי. פטרוס לא הצליח להבין מדוע ישוע לא דיבר אל ההמונים כאשר הם הגיעו אל המקדש, או לפחות התיר לאחד מהשליחים לפנות אליהם בדברים. פטרוס היה מטיף גדול, והיה קשה לו לראות קהל כה גדול, מקבל ונלהב שכזה פשוט מתבזבז. בכל מאודו הוא התאווה להטיף להמון הזה את בשורת המלכות, ממש שם, במקדש; אך המאסטר אסר עליהם מפורשות לעשות כן, כאשר הורה שלא ללמד או להטיף במהלך שבוע הפסח הזה בירושלים. עבור שמעון פטרוס, התגובה לתהלוכה המרהיבה שנכנסה אל העיר הייתה הרסנית; עד ללילה הוא כבר התפקח ונעצב מאוד.

עבור יעקב זבדיה, יום ראשון הזה היה יום מלא מבוכה ובלבול עמוק; הוא לא הצליח לתפוש את החשיבות של מה שהתרחש; הוא לא הצליח להבין מדוע המאסטר התיר לפרסם אותו, ואז, לאחר שכבר הגיעו למקדש, סירב לומר ולו מילה אחת לאנשים סביבו. בשעה שהתהלכו נעה במורד הר הזיתים לעבר ירושלים, ובייחוד כאשר פגשו אותם אלפי עולי-רגל אשר נהרו בכדי לקבל את פני המאסטר, נקרע יעקב באכזריות בין רגשות מנוגדים; הוא חש התרוממות-רוח ורגשי הוקרה ממה שראו עיניו, ובה-בעת חרדה ממה שיקרה כאשר הם יגיעו אל המקדש. ואז, כאשר ישוע ירד מגב החמור והחל להסתובב בחופשיות בחצרות המקדש, הוא התאכזב לחלוטין. יעקב לא הצליח להבין את הסיבה שבעטיה בזבזה הזדמנות פז שכזו להכריז על המלכות. עם רדת הליל, דעתו הייתה אחוזה לחלוטין בחוסר-וודאות מטריד ומעורר חרדה.

יוחנן זבדיה התקרב קמעה להבנת המניעים של ישוע למעשיו; לכל הפחות, הוא תפש באופן חלקי את המשמעות הרוחנית של הכניסה החגיגית לירושלים. בשעה שההמונים נעו לעבר המקדש, וכשיוחנן ראה את המאסטר על גב העיר, הוא נזכר ששמע פעם את ישוע מצטט את הפסוקים מספר זכריה אשר תיארו את המשיח כאדם רודף שלום אשר יגיע אל ירושלים כשהוא

רכוב על גב חמור. יוחנן הפך בפסוקים בדעתו, והחל להבין את המשמעות הסמלית של תהלוכת אחר הצהריים של יום ראשון הזה. לכל הפחות הוא תפס מספיק מן המשמעות של הפסוקים הללו בכדי ליהנות במידת-מה מן המתרחש, ובכדי להימנע מלהתאכזב יתר-על-המידה כאשר התהלוכה המנצחת הסתיימה ללא כל תוצאה נראית לעין. יוחנן ניחן בסוג דעת אשר מטבעה נטתה לחשוב ולהרגיש בסמלים.

פיליפוס זועזע לחלוטין מן הפתאומיות של פרץ התמיכה, ומן הספונטניות שלה. בזמן הירידה מהר הזיתים, הוא לא הצליח לאסוף את מחשבותיו במידה הנדרשת על-מנת להחליט מה בעצם משמעותה של ההפגנה. במידה מסוימת, הוא נהנה מן התמיכה, בשל הכבוד לו זכה המאסטר שלו. עד לעת שבה הם הגיעו למקדש, הוא הוטרד מן המחשבה שישוע עשוי לבקש ממנו להאכיל את ההמונים; לכן, כאשר תשומת לבו של ישוע נפנתה הלאה מן ההמון, ובזמן שיתר השליחים התאכזבו מן הדבר, פיליפוס הרגיש הקלה גדולה. לעיתים היוו ההמונים מבחן גדול עבור הכלכל של חבורת השנים-עשר. ולאחר שהוקל לו מן הפחדים האלה אשר חווה באופן אישי כאשר לצרכיו החומריים של ההמון, הצטרף פיליפוס אל פטרוס והביע אכזבה על כך שלא נעשה דבר בכדי ללמד את הקהל. באותו לילה הפך פיליפוס במאורעות היום במוחו ונכנע לספקות אשר עלו בו בנוגע לכל רעיון המלכות; באמת ובתמים הוא התפלא על הפשר של כל אלה, ואולם, הוא לא שיתף אף-אחד בספקותיו; הוא אהב את ישוע יותר מדי. הייתה לו אמונה אישית כבירה במאסטר.

למעט ההיבטים הנבואיים והסמליים, נתנאל היה הקרוב מכולם להבין את הסיבות שבעטיין בחר המאסטר להיעזר בתמיכתם העממית של עולי הרגל אשר הגיעו לחגוג את הפסח. הוא הסיק שאלמלא נכנס ישוע לירושלים באופן הפגנתי שכזה, הוא היה נעצר בידי שליחי הסנהדרין ומושלך לכלא בו ברגע שכף רגלו הייתה דורכת על אדמת העיר. על-כן, הוא לא הופתע כאשר המאסטר לא עשה כל שימוש נוסף בקהל הצוהל משכבר נכנס אל תוך חומות העיר, ובזאת הותיר על מנהיגי היהודים רושם שמנע מהם מלעצור אותו באופן מידי. מכיוון שנתנאל הבין את הסיבה האמיתית שבעטייה נכנס המאסטר לעיר באופן הזה, הוא הלך אחריו בטבעיות ולא הופרע כל-כך, או התאכזב, כיתר השליחים, מן האופן שבו ישוע נהג לאחר מכן. נתנאל חש אמון רב בהבנתו של ישוע את בני האדם ובחוכמה והפקחות שבהן טיפל במצבים קשים.

בתחילה, מתי לא הושפע ממפגן התהלוכה. הוא לא תפס את המשמעות של מה שראו עיניו, עד אשר גם הוא נזכר בפסוקים מספר זכריה שבהם מתאר הנביא את צהלת ירושלים עם בוא המלך הגואל רכוב על עיר בן-אתונות. עם תנועת התהלוכה לעבר העיר ואז עם התקרבותה אל המקדש, מתי נכנס לאקסטזה; הוא היה בטוח שדבר מה יוצא-דופן עתיד להתרחש כאשר המאסטר יגיע אל המקדש בראש תהלוכת ההמון השואג. כאשר אחד מן הפרושים לעג לישוע ואמר, "תראו-תראו מי זה בא, מלך היהודים רכוב על חמור!" מתי נדרש למאמץ גדול מאוד בכדי לעצור את עצמו מלפגוע בו. באותו הערב, בדרך חזרה אל בית עניא, איש מבין השנים-עשר לא היה מדוכא יותר ממתי. יחד עם שמעון פטרוס ושמעון הקנאי, הוא היה זה אשר חווה את המתח הנפשי הגדול ביותר ואף הגיע למצב של תשישות לעת ליל. ואולם, עד הבוקר מתי היה הרבה יותר עליז; אחרי ככלות הכול, הוא היה מפסידן בעל רוח טובה.

מכל השנים-עשר תומאס היה הנבון והמבולבל ביותר. רוב הזמן הוא פשוט נגרר וצפה במתרחש, ותהה לעצמו באמת ובתמים מה יכול היה להיות המניע של המאסטר להשתתפות בהפגנה כל-כך מוזרה. עמוק בלבו הוא חשב שהמפגן ילדותי במקצת, אם לא טיפשי לגמרי. הוא מעולם לא ראה את ישוע עושה משהו מעין זה, ובאותו יום ראשון אחר הצהריים לא הצליח להבין מדוע ישוע התנהג כך. עד למועד שבו הם הגיעו אל בית המקדש, תומאס הסיק שההפגנה נועדה להפחיד את הסנהדרין בכדי שלא תעז לעצור מיד את המאסטר. בדרך חזרה לבית עניא, תומאס חשב

הרבה אך לא אמר מאום. עד לשעת השינה, הוא כבר הבין את הפקחות שבכניסתו של המאסטר לירושלים מתוך מהומה רבתי, ואף התחיל לראות את הצדדים הקומיים שבדבר. וכל אלה שימחו אותו מאוד.

עבור שמעון הקנאי, יום הראשון הזה החל כיום גדול. הוא ראה בעיני רוחו מחזות נפלאים בירושלים בימים הקרובים. ובכך הוא אכן צדק. אך שמעון חלם על כינונו של שלטון חדש של היהודים, כאשר ישוע יושב על כס המלך דוד. שמעון ראה את הלאומנים נכנסים לפעולה מיד עם הכרזת המלכות, ואותו עצמו עומד כמפקד העליון בראש הכוחות הצבאיים של המלכות החדשה. ברדתו מהר הזיתים, הוא אפילו ראה בעיני רוחו את כל חברי הסנהדרין ואוהדיהם מתים לפני ערבו של אותו היום. הוא באמת האמין שדבר-מה כבר עומד להתרחש. הוא היה האיש הקולני ביותר בקרב כלל ההמון. ועד לשעה חמש אחר הצהריים, הוא הפך לשליח דומם, מרוסק ומדוכא. כתוצאה מן ההלם אשר חווה באותו יום, הוא נכנס לדיכאון שממנו יצא רק באופן חלקי, וגם זה, הרבה לאחר תחייתו של המאסטר מן המתים.

עבור התאומים לבית חלפי היה זה יום מושלם. הם נהנו ממנו עד תום, ומכיוון שנעדרו מן הביקור השקט בסביבות המקדש, נמנעה מהם הרבה מחוייית השקט שלאחר מפגן ההמון הסוער. הם לא הצליחו להבין את התנהגותם המדוכאת של השליחים כאשר שבו אל בית עניא באותו הערב. היום הזה נחרט לתמיד בזיכרונם של התאומים כיום שבו הם חוו את גן העדן על-פני האדמה באופן המוחשי ביותר. היום הזה היווה את הפסגה המספקת של הקריירה שלהם כשליחים. והזיכרון של התרוממות הרוח אשר חשו בשעות אחרי הצהריים של אותו יום ראשון, נשא אותם דרך כל הטרגדיה של השבוע גדוש האירועים הזה, עד לשעת הצליבה עצמה. הייתה זו הכניסה הראויה ביותר למלך שהתאומים יכלו לצפות לה; הם נהנו מכל רגע של המפגן כולו. הם הסכימו לגמרי עם כל מה שראו, וזכרו זאת עוד שנים ארוכות לאחר מכן.

יותר מאשר על כל שאר השליחים, תהלוכת הכניסה לירושלים השפיעה לרעה על יהודה איש-קריות. מוחו קדח ותסס באופן לא נעים בשל גערתו של המאסטר יום קודם לכן, לאחר שמרים משחה את ישוע בעת הסעודה בביתו של שמעון. יהודה נגעל מכל המחזה. הדבר נראה לו ילדותי, ואפילו מגוחך. השליח הנקמני הזה התבונן במה שקרה בשעות אחר הצהריים של יום ראשון הזה, וחשב שישוע דומה יותר לליצן מאשר למלך. הוא התרעם מאוד על כל מה שהתרחש. הוא צידד בנקודת ההשקפה של היוונים והרומים, אשר זלזלו בכל מי שהסכים לרכוב על חמור או על עיר. עד לעת שבה נכנסה תהלוכת הניצחון לעיר, יהודה כבר גמר אומר לנטוש את רעיון המלכות כולו; הוא כמעט והחליט לנטוש את כל הניסיונות הקומיים לכוון את מלכות השמים. ואז הוא נזכר בתחייתו של אלעזר מן המתים, ובדברים רבים אחרים, והחליט להישאר עם השנים-עשר לפחות עוד יום אחד נוסף. חוץ מזה, הוא היה מופקד על הקופה, ולא חלם לקחת אתו את כספי השליחים אתו בשעה שינטוש. בדרך חזרה לבית עניא באותו ערב, התנהגותו של יהודה לא בלטה במזרחתה, שכן כל השליחים היו מדוכאים באותה המידה.

יהודה הושפע ביותר מן הלעג של חבריו הצדוקים. המאורע היחיד אשר נודעה לו ההשפעה הרבה ביותר על החלטתו הסופית לנטוש את ישוע ואת חבריו השליחים, אירע כאשר ישוע הגיע לשערי העיר: צדוקי אחד בעל השפעה (חבר של משפחת יהודה) מיהר אליו בעודו לועג לו, טפח על גבו ואמר: "למה זה נפלו פניך, חברי הטוב; שמח אתנו כאשר אנו מכריזים על ישוע מנצרת כעל מלך היהודים עם כניסתו בשערי ירושלים רכוב על חמור." יהודה מעולם לא ברח מרדיפה, אך הוא לא יכול היה לעמוד אל מול לעג שכזה. הרצון לנקום, אשר פיעם בו זה מכבר, נמהל כעת בפחד הנורא מן הלעג, הפחד מפני הבושה הנוראית אשר יחוש באשר למאסטר ולחבריו השליחים. בלבו פנימה, השגריר המוסמך הזה של המלכות כבר נטש; כל מה שנדרש לו כעת היה תירוץ מתקבל על הדעת על-מנת לינוח באופן גלוי את המאסטר.